

ἀναβα ἐπίρρ. Ἰκαρ. Θράκ. (Μυριόφ.) Μακεδ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνάβα (τὸ) = ἀνάβασις. Πβ. καὶ ἀνέβα.

Ἄνω, πρὸς τὰ ἄνω ἔνθ' ἄν.: Πηγὶ ἀναβα Μακεδ. || Φρ. Ἄναβα κάτωβα (ἄνω κάτω) αὐτόθ. Συνών. ἄνω, ἀπάνω, ἀντίθ. κάτωβα.

ἀναβαβουλίζω ἀμάρτ. ἀνεβαβουλίζω Θήρ. ἀνεβαβουρίζω Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. βαβουλίζω.

1) Ἀναβρύω, ἐπὶ ὕδατος. 2) Εἶμαι γεμάτος, βρέιθω: Ἀνεβαβουρίζει τὸ κορμί του ἀπὸ τοῖς ψεῖρες.

ἀναβαβουρίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεβαβουρίδα Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. βαβουρίδα.

Κνησμός, φαγούρα, ἰδία ἢ προερχομένη ἐκ φθειρῶν. Συνών. βαβουρίδα. Πβ. ἀνακαψίδα.

ἀναβάθρα ἡ, Ναύστ. — Λεξ. Βλαστ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀναβάθρα = κλίμαξ καὶ ἐξέδρα.

1) Ἡ ἀναβαθμὶς τῆς ἀμάξης Λεξ. Βλαστ. 2) Ἡ ἐξωτερικὴ κινητὴ κλίμαξ πλοίου, ὄρ. ναυτικὸς τῆς λογίας χρήσεως Ναύστ.: Δένω τὴ βάρκα ἔς τὴν ἀναβάθρα. Συνών. ἀνεμόσκαλα. Πβ. ἀναβολέας 1.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀναβάθρα Ρόδ. Ἀναβάθραι Ἰκαρ. Ἀναβάθρι Ἀττικ.

ἀναβαλλούδα ἡ, Πόντ. (Ἀμισ.) ἀναβαλλούγα Πόντ. (Ὀφ. Ἀμισ.) ἀναβαλλούκα Πόντ. (Σούρμ.) ἀναβαγούλλα Πόντ. (Ἀμισ.) ἀναβαλλούδας ὁ, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς ἀρχ. μετοχ. ἀναβάλλων τοῦ ρ. ἀναβάλλω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ούδα. Πβ. καὶ Εὐστάθ. 1404,38 «ἀναβάλλειν γὰρ καὶ τὸ ἀνάγειν, οἱ γοῦν ὀρύσσοντες ἀναβάλλειν χοῦν λέγονται... καὶ μύρμηκες δὲ ἀναβάλλουσι κάτωθεν τὸν χοῦν». Ὁ τύπ. ἀναβαγούλλα ἐκ τοῦ ἀναβαλλούγα κατὰ μετάθεσιν.

1) Ὁ ἀρουραῖος μῦς, ἀσπάλαξ (ὡς ἀναβάλλων τὸ χῶμα) ἔνθ' ἄν.: Πολλὰ ἀναβαλλούγας εἶναι ἀδαχαγκέες (πολλοὶ ἀσπάλακες εἶναι εἰς αὐτὸ τὸ μέρος κατ' ἐδῶ) Ὀφ. Σὰν ἀναβαλλούδας τρέθει ἀδὰ κ' ἐκεῖ (ἐπὶ τοῦ ταχέως καὶ ἐπιδεξιῶς ἐργαζομένου) Οἶν. Συνών. ἀναβολέας 2, τυφλό-πόντικος. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ λάθρα ἐνεργῶν κατ' ἄλλου, ταραξίας Πόντ. (Ἀμισ.) Συνών. ἀναβολέας 2 β.

ἀναβάλλουσα ἡ, Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. Σκυρ. Χίος κ.ά. ἀναάλλουσα Κάρπ. ἀνεβάλλουσα Α.Κρήτ. Νάξ. Πάρ. ἀνεβάλλ'σα Πάρ. (Λεῦκ.) ἀνεβάουσα Νάξ. (Κορων.) ἀναβαλλοῦσα Μύκ. ἀνεβαλλοῦσα Κύθν. — Λεξ. Βλαστ. ἀνεγαλλοῦσα Σέριφ. ἀνιβάν'σα Ἰμβρ. ἀλιβάν'σα Σαμοθρ.

Τὸ θηλ. τῆς ἀρχ. μετοχ. ἀναβάλλων τοῦ ρ. ἀναβάλλω. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 17 κέξ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Πηγὴ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἀναβρύει ἢ ἐκπηδᾷ ὡς πίδαξ (διὰ τὴν σημ. πβ. Εὐστάθ. 1404, 38 «ἀναβάλλειν δὲ καὶ τὸ ἀνάγειν... ἀναβάλλεται δὲ καὶ ὕδωρ διὰ σωλήνων ἢ κίονος ἢ οὕτω πως ἀναβαῖνον ἢ καὶ ἄλλως ἀναπηδῶν, ὡς δηλοῖ παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ κρήνη ὕδωρ ἀνέβαλλεν, ἀναπιδύον δηλαδὴ καὶ ἀναβλύζον») Ἰμβρ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Μύκ. Νάξ. (Κορων. κ.ά.) Πάρ. Σαμοθρ. Σκυρ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.: Πάμε ἔς τὴν ἀνεβάλλουσα Νάξ. Ὡς τὸ προβόλι μου εἶναι μὴ ἀνεβάουσα Κορων. Πάμε νὰ πάρομι νιρὸ ἀπ' α' ἀνιβάν'σα Ἰμβρ. Οὐνὰ ἐνι μνὴ ἀλιβάν'σα, σταμάτισι νὰ πιούμι (οὐνὰ = ἐδωνὰ) Σαμοθρ. Συνών. ἀμπολή 3, ἀναβολοῦσα, ἀνάβρα,

ἀναβρουῦσα, ἀναβρουτούρα, ἔμπολας, κεφαλό-βρυσος, μάγνα, νεροβγάστρα. Πβ. ἀναβολή, ἀνάβρυσι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ. β) Ἡ ἐν τῷ πύθμενι τοῦ φρέατος φλὲψ ὕδατος Σέριφ. Συνών. ἀναβρουῦσα. γ) Γῆ ἀναβλύζουσα ὀλίγον ὕδωρ Κάρπ. Συνών. ἀνεμίστακας. 2) Τὸ ἀνωφερὲς μέρος τοῦ δρόμου, ἀνωφέρεια Κύθηρ.: Πῆρε τὴν ἀναβάλλουσα. Συνών. ἀναβολάρις 1, ἀναβόλεμα 1, ἀνέβα, ἀνήφορος, ἀντίθ. κατήφορος, χῦμα, χύτης.

ἀναβάλλω λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Α.Ρουμελ. (Καρ.) Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. Κάλυμν. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. κ.ά. ἀναβάλ-λων Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνεβάλλω Θράκ. (Περίστασ.) Α.Κρήτ. Κῶς Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. ἀνεσβέλλω Δαρδαν. (Καλαφατ.) ἀνισβέλλου Ἰμβρ. ἀναβάνω Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Λακων. Λάστ. κ.ά.) — (Λαογρ. 5 (1915) 473) ἀναβάνου Ἡπ. (Ζαγόρ. Σχορετσ. Χουλιαρ. κ.ά.) Μακεδ. (Κοζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἄναβάλλω Σύμ. ἄναβάλλω Ρόδ. ἄναβάλλω Κάλυμν. Κῶς Μετοχ. ἀναβαλλόμενος σύνθη.

Τὸ ἀρχ. ἀναβάλλω. Περὶ τοῦ ρ. ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 26 κέξ. Οἱ τύπ. ἀνεσβέλλω καὶ ἀνισβέλλου ἔχουσι τὸ σ ἐκ προσθήκης, περὶ ἧς πβ. ΧΠαντελίδ. ἐν Byzant. - Neugr. Jahrb. 6 (1927/28) 430.

1) Ἀναβιβάζω Πελοπν. (Λακων.): Ἄσμ.

Ἦρθασι καὶ μ' ἐπάρασι, | ἔς τὸν πύργο μ' ἀνεβάλασι.

Ἡ σημ. ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 4,4,4 «οὐδεὶς ἄλλος βασιλεῖα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλλεν». 2) Ἀφίνω τι διὰ νὰ τὸ κάμω ὕστερον, ἀρχ. ὑπερτίθεμαι λόγ. κοιν.: Ἄς τὸ ἀναβάλωμε γι' αὐριο. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν τὸ ἀναβάλῃς. || Γνωμ. Μὴν ἀναβάλῃς γι' αὐριο ἐκεῖνο ποῦ μπορεῖς νὰ κάμῃς σήμερα κοιν. β) Ἀδιαφορῶ Θράκ. 3) Ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου, ἀναμνησχομαι, ἐνθυμοῦμαι Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. Θράκ. Κάλυμν. Κρήτ. Κύθηρ. Ρόδ.: Δὲν ἀναβάνω ποιὸς ἦτονε Κρήτ. Δὲν τὸ ἀνεβάλλει ὁ νοῦς μου Θράκ. Ἄναβάλει τοὺς γονεοὺς του Ρόδ. || Ἄσμ.

Ὅντας μου σὲ θυμειέτ' ὁ νοῦς, ὄντας σὲ ἀναβάλλῃ

Ἡπ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Χρον. Μορ. 8182 (ἐκδ. Schmitt) «νὰ ἀναβάνῃ λογισμούς, πῶς ἡμπορεῖ νὰ πράξῃ». 4) Ἐννοῶ Κύθηρ.: Ἀνάβαλές το; Συνών. καταλαβαίνω, νοιώθω. 5) Κάμνω λόγον περὶ τίνος, ἀναφέρω Α.Ρουμελ. (Καρ.) Δαρδαν. (Καλαφατ.) Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Σχορετσ.) Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Θράκ. Ἰμβρ. Κάλυμν. Κρήτ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Σύμ. κ.ά. — (Λαογρ. ἐνθ' ἄν.): Μὴ μοῦ τὸν ἀναβάλλῃς Θράκ. Ἐν μοῦ τοῦ ἀνεβαλὶς Λιβύσσ. Ὅ,τι χάσαμε νὰ μὴ τ' ἀνεσβέλλουμε Καλαφατ. Σὰ δού δῆς κι κ' βιδάσῃ, ἀνέσβαλέ του δούν γιὰ κείν τὴ δ'λεῖα Ἰμβρ. || Φρ. Ἀναβάλλουσί σε (πρὸς τὸν παρνιζόμενον) Σύμ. || Παροιμ. φρ. Ἀνάβαλε ὄνομα νὰ δῆς πρόσωπο (ὅταν παρουσιασθῇ τις καθ' ἣν στιγμὴν γίνεται περὶ αὐτοῦ λόγος) Ἀλμυρ. Τὸ λύκο ἀναβάνεις; τὴ νουρά του θὰ δῆς (συνών. τῇ προηγουμένη. Πβ. καὶ ἀρχ. «λύκου ἐμνήσθης; πάρεστιν οὗτος») Λαογρ. ἐνθ' ἄν.

Ἀνάβαλες τὸ σκύλλο; | πᾶρε καὶ κομμάτι ξύλο

(συνών. τῇ προηγουμένη) Ἡπ. Ὡς τὸ σπῖτι κρεμασμένου σκοινὶ μὴν ἀναβάνῃς (ἀπόφευγε πάντα λόγον δυνάμενον νὰ λυπήσῃ τὸν μετὰ σοῦ διαλεγόμενον) Ἡπ. || Ἄσμ.

Γεῖα νὰ χῇ ποῦ μ' ἀνάβαλε, καλὸ ποῦ μὲ θυμήθῃ
τοῖς κουνάμους ποῦ μ' ἄκουσε τοῖς δὲν ἀπηλογήθῃ
(λέγει ὁ παρνιζόμενος) Αὐλωνάρ.

Ἄκουσα πῶς χωράτευαν κι ἀνάβαλλαν καὶ σένα

Γιαλὸ γιαλὸ πααίναμε καὶ σένα ἡνεβάλλαμε
ὡς. 6) Ἀποκαλῶ, προσφωνῶ Ρόδ.: Ἄσμ.
Τὴν πόρταν τῆς ἐχτύπησεν καὶ θκειὰν τὴν ἀναβάλλει.
7) Ὁμιλῶ περὶ τινος δυσφήμως, διαβάλλω, συκο-
φαντῶ, ραδιουργῶ Ἡπ. Θεσσ. (Ἄλμυρ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.)
Κρήτ. Μακεδ. (Κοζ.) Πελοπ. (Βούρβουρ. Λακων. Λάστ.
Ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. κ. Ἄ.): Ἐπῆγεν καὶ
ἀνέβαλε Α.Κρήτ. Αὐτὸς ἀναβάνει γὰρ τὸν τάδε Ἄλμυρ.
Τὸς ἀνάβαλε κ' ἐγιναν μαλλὶὰ κονβάρια Πελοπ. Αὐτείνια
τον νὰ πααίῃ τὸ ἀναβάν' νὰ τσακῶνουντι κ' ὕστερα φεύγ'
ἔξ. Αὐτὸς εἶναι ἀναβαλμένος Πελοπ. Συνών. ἀναβαλῶ-
ν 3, ἀναγορεύω. β) Βλασφημῶ (κυρίως βλασφημῶν
ἀναφέρω τὸν διάβολον) Ἡπ. (Σχορετσ.) γ) Καταρῶμαι
Ἡπ. (Χουλιαρ.): Μ' ἀναβάν' τὸν πατέρα. 8) Ἀπατῶ
τινὰ Πελοπ. (Λακων.) 9) Προδίδω Θράκ. (Σαρεκκλ.):
Τὸν ἀνάβαλαν.

Ἡ ἀρχ. μετοχ. ἀναβαλλόμενος ἄνευ ὠρισμένης τινὸς
σημ. λέγεται εἰς τὰς παροιμ. φρ.: Θὰ σοῦ ψάλω τὸν ἀνα-
βαλλόμενο, τοῦ ᾧ ψάλα τὸν ἀναβαλλόμενο, θ' ἀκούσῃ-ἄκουσε
τὸν ἀναβαλλόμενο κττ. ἐπὶ δριμειῶν ἐπιτιμήσεων ἢ παρα-
τηρήσεων. Αἱ φρ. ἐπλάσθησαν ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τρο-
παρίου «Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς ὥσπερ ἱμάτιον»
ψαλλομένου κατὰ τὸν ἐσπερινὸν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς
καὶ διαρκούντος ἐπὶ πολὺν χρόνον. Συνών. φρ. Θὰ
σ' ψάλω τὸν ἀδόξαστον. Ἄκουσε τὸν ἐξά-
ψαλμό του. Ἡκουσε τὸν ἄμπακό του. Τοῦ τὰ ᾠαλε
καλά.

Πβ. ἀθιβάλλω, ἀθιβολεύω, ἀμφιβάλλω, ἀναθι-
βάλλω, ἀναθιβολεύω.

ἀνάβαλμα τό, Ἡπ. Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ.)
Πελοπ. (Λακων.) ἀνέβαλμα Πελοπ. (Λακων.) ἴναβαμα
Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβάλλω, παρ' ὃ καὶ ἀναβάνω, ὅθεν
ὁ τύπ. ἴναβαμα.

1) Ἀναβίβασμα, ἀναβίβασις Πελοπ. (Λακων.) 2)
Μνεῖα, ἀναφορὰ ὀνόματός τινος Ἡπ.: Αὐτὸς δὲν εἶναι
γὰρ ἀνάβαλμα. 3) Συνήθως ἐν τῷ πληθ., διαβολαί, συκο-
φαντίαι, ραδιουργίαι Θεσσ. Μακεδ. (Θεσσαλον. Κατα-
φύγ.) Πελοπ. (Λακων.): Φρ. Βάζ' ἀναβάλματα (διαβάλλει,
ραδιουργεῖ καὶ προκαλεῖ σκάνδαλα) Καταφύγ. Ἡταν
ἀπουκεῖ ἴναβάματα Θεσσ. || Ἄσμ.

Γυναικεία ἀναβάλματα διαγύρισαν τὸ νοῦ σου
Λακων. Συνών. ἀναβαλῶμα, ἀνακάτεμα, ἀνα-
κάτεψι, ἀνακάτωμα.

ἀναβαλμός ὁ, Θράκ. ἀνεβαλμός Θράκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβάλλω.

1) Ἀναβλητικότητα, ἀναβολή: Μὲ τὸν ἀναβαλμό δὲ γίνε-
ται δ'λεῖα. 2) Ἀδιαφορία: Ἀνεβαλμός 'ς τὰ πράματα.

ἀνάβαλτος ἐπίθ. Ἡπ. —Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. ἀνά-
βαλτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνάβαρτος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀναβαλτός < ἀναβάλλω τοῦ ἀρκτι-
κοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ
τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2α.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν θέλει ν' ἀναφέρῃ τις δι' εὐ-
σημοσύνην ἢ χάριν μυστικότητος Ἡπ. —Λεξ. Ἡπίτ.
Δημητρ.: Ἡρθε 'ς τὸ σπίτι μας ὁ ἀνάβαλτος ὁ Ζαγορήσιος
Ἡπ. 2) Ὡς οὖς, ὁ διάβολος, ὁ δαίμων Ἡπ. —Λεξ.
Βλαστ. Δημητρ. β) Ἀποτρεπτικῶς ὁ ἱερεὺς κατὰ τὴν
ἀντίληψιν τῶν δαιμόνων Ἡπ.: Ἄσμ.

Φεύγετε νὰ φεύγωμε, | γμαί' ἐρχετ' ὁ ἀνάβαλτος.

3) Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὖς, τὰ ἀνδρικά αἰδοῖα καὶ δὴ
οἱ ὄρχεις Ἡπ. Πβ. ἀμελέτητος.

ἀναβάλωμα τό, Πελοπ. (Ἀρχαδ.) ἀνεβάλωμα
Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβαλῶνω.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., ραδιουργίαι, διαβολαὶ ἐνθ' ἀν.:
Αὐτὸς ἄλλο δὲν κάνει παρὰ ἀνεβαλώματα Α.Κρήτ. Τοῦ ᾧ κανε
ἀνεβαλώματα γὰρ νὰ μὴν πάρῃ τὴν δεῖνα αὐτόθ. Συνών. ἰδ.
ἐν λ. ἀνάβαλμα.

ἀναβαλῶνω Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) ἀνεβαλῶνω
Α.Κρήτ. Μετοχ. ἴναβαλόμενος Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβάλλω διὰ τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτακτ.
ν' ἀναβάλλω καὶ τῆς παθ. μετοχ. ἀναβαλόμενος,
ὅθεν ἀναβαλῶνομαι-ἀναβαλῶνω. Περὶ τοῦ σχη-
ματισμοῦ τοιούτων εἰς -ῶνω ρημάτων ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ
2, 580 κέξ.

1) Αὐξάνομαι κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος, μεγα-
λῶνω Πελοπ. (Κάμπος Λακων.): Ἀναβάλωσεν τὸ πουλλί.
|| Φρ. Νὰ μὴν ἀναβαλώσῃς! (ἀρά). 2) Δυναμώνω, ἐπὶ
ἀσθενοῦς Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) Συνών. φρ. παίρνω
ἀπάνω μου. 3) Διαβάλλω, διασύρω, συκοφαντῶ
Α.Κρήτ. Σύμ.: Ἀνεβάλωσέ μου τονε νὰ σοῦ δώσω ἑκατὸ
δραχμὲς Κρήτ. Ἡ μετοχ. ἴναβαλόμενος=δυσφημισθεὶς Σύμ.
Συνών. ἀναβαλῶνω 7.

ἀναβαλωτής ὁ, ἀμάρτ. ἀνεβαλωτής Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβαλῶνω.

Ὁ διαβάλλων, συκοφάντης, ραδιοῦργος: Ἄσμ.

Ἄνάθεμα νὰ ἔχουνε οἱ -ῖ- ἀνεβαλωτᾶδες

ποῦ πά γι ἀνεβαλῶνουνε καὶ παίρνουνε παρᾶδες.

ἀναβαντζάρισι ἡ, ἀμάρτ. ἀνεβατζάρισι Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβαντζάρω.

Περίσσευμα, πλεόνασμα: Ἐὸν ξενοτρῶς κι ἀνεβατζάρεσαι
καὶ σ' ἀπομένει ἓνα ψωμί κάθε βδομάδα καὶ τὸ πουλεῖς καὶ
γι' αὐτὸ ἔχεις χαριτζιλίκι, μὰ ὡς ἡ κακορρίζικη δὲν εἶδ' ἀνε-
βατζάρισι ποτέ. Συνών. ἀβαντζάρισμα 2 β.

ἀναβαντζάρω Μεγίστ. ἀναβατζάρω Πελοπ. (Λα-
κων.) ἀνααντζάρω Μεγίστ. ἀναβατζέρω Πελοπ. (Λακων.)
ἀνεβαντζάρω Σίφν. ἀνεβαζάρω Μύκ. ἀνηβαζ-ζάρω Χίος
(Καρδάμ.) ἀνιβατζάρου Σάμ. ἀνηβαζ-ζέρνω Χίος (Καρ-
δάμ.) ἀνεβατζαῖζον Σαμοθρ. Μέσ. ἀνεβατζάρομαι Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Μετοχ. ἀνεβατζαρισμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ἀβαντζάρω. Διὰ τὸ ζ
παρὰ τὸ τζ τοῦ τύπ. ἀνεβαζάρω πβ. τὰ ὅμοια ἀβτζῆς
-ἀβτζῆς, γάντζος-γάζος κττ.

1) Προσφέρω περισσότερα εἰς δημόσιον πλειστηρια-
σμόν, πλειοδοτῶ, ὑπερθεματίζω Σίφν. Σάμ. Σαμοθρ. Χίος
(Καρδάμ.): Ὅταν βρεθῇ ἀγοραστής, νὰ μαι κ' ἐγὼ ἀρωτη-
μένος ν' ἀνεβαντζάρω Σίφν. Τοῦ ᾧ βγάξαν τοῦ χουάφ' μας
'ς τοῦ ἱκάντου κι κάνενας δὲ δῆγι ν' ἀνιβατζαῖς (ἐβγαζαν
τὸ χωράφι μας 'ς τὴν δημοπρασίαν καὶ κάνεις δὲν πῆγε
νὰ πλειοδοτήσῃ) Σαμοθρ. Συνών. ἀβαντζάρω Α 2.

2) Περίσσεύω, πλεονάζω Μεγίστ.: Ἀναβαντζάρισε καὶ
τέσσερα δαχτύλια. β) Μέσ. ἔχω περίσσευμα Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.): Ἐὸν ξενοτρῶς κι ἀνεβατζάρεσαι καὶ σ' ἀπομένει ἓνα
ψωμί κάθε βδομάδα. 3) Γίνομαι ἀκριβός, ὑπερτιμῶμαι
Μύκ.: Σήμερα ἀνεβαζάρανε τὰ προμύδια. Συνών. ἀκρι-
βένω 1, ἀκριβένω 3, ἀκριβίζω, ἀκριβώνω. 4)
Ἀναβαίνω, ἀνυψώνομαι, ἐπὶ τῆς ζυμώσεως τοῦ ἄρτου
Πελοπ. (Λακων.): Τὸ ψωμί ἀναβατζάρει. Πβ. ἀνεβα-
τίζω.

